

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku J. B., W. S., A. N., B. K., M. B., S. B. i W. K.
przy uczestnictwie R. C., P. C., A. G., P. G., B. L., A. G., G. G. i D. J.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców J. B., A. N., B. K., M. B. i S. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie
z dnia 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt I Ca 32/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić

podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Do oceny istnienia albo nieistnienia tych przesłanek ogranicza się badanie skargi kasacyjnej na posiedzeniu Sądu Najwyższego w przedmiocie przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Takie ograniczenie ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie jako kolejny środek zaskarżenia wykorzystywany przez strony do kontroli wydanego przez sąd orzeczenia przez sąd kolejnej, wyższej instancji.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie z 30 kwietnia 2021 r. wnioskodawcy J. B., A. N., M. B., S. B. i B. K. oparli wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłance określonej przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżących przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia bowiem wymaga, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie

polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, nie publ.).

Tych elementów nie wykazali skarżący. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej z powołaniem się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. sprowadza się do niedopuszczalnej ze względu na brzmienie art. 398³ § 3 k.p.c. polemiki z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd drugiej instancji i przeprowadzoną w sprawie przez sąd *meriti* oceną dowodów, o czym przekonuje dodatkowo treść zarzutu wypełniającego podstawę skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. - naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegające „na wydaniu orzeczenia pozostającego w oczywistej sprzeczności z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie wbrew nie budzącym wątpliwości przeprowadzonym dowodom (...)”. Dodać należy, że zawarty w skardze zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego byłby przedmiotem oceny Sądu Najwyższego nie na podstawie stanu faktycznego, który zdaniem skarżących powinien w sprawie być ustalony, lecz na podstawie ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji, który to ustaleniami Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną jest związany (zob. art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

[as]